

[Poul Møller.]

stem og for rationaliseringen er meget, meget svært at tage de stadige forandringer. Og jordlovene — ligesom de var placeret hos økonomiministeren, så forsvandt de over til boligministeren. Det er svært så at få den nødvendige klarhed. Planlægningsopgaverne — ja, jeg ved ikke, hvor meget det, der er gået over til boligministeren, indbefatter; er den administrative rationalisering stadig hos økonomiministeren? Jeg ved ikke, om det er en trøst.

Der er mange problemer, der skal løses, og statsministeren var i forbindelse med omtalen af jordlove, landsbygge lov o. lign. inde på, at vi skal nok, når vi ser på borgernes forhold til staten, prøve på at fjerne alle de bånd i den gamle lovgivning, der kun kræver administration, og som ikke længere tjener et fornuftigt formål. Jeg tror, det er noget meget væsentligt, at vi, hvis vi gennemgår, hvad vi har af administrative forskrifter, spørger os selv: har vi brug for dem længere? Er der ikke sket sådanne forandringer, at vi kan stryge dem? Har vi brug for, at man skal løbe efter så mange tilladelser forskellige steder? Det ville virkelig være en frigørelsesindsats at gå dette igennem, og det ville også kunne frigøre noget arbejdskraft, når man var kommet igennem det. Jeg tror derfor, det er vigtigt, og jeg tror, vi skal huske de ord, der blev sagt, inden vi gik herover, nemlig at loven skal være til for menneskets skyld; loven er ikke noget i sig selv; hvis den ikke længere fremmer menneskelige formål, bør den afskaffes, og det er vor pligt her at gøre det.

I den forbindelse talte statsministeren også om jordlovene. Han erkendte problemernes vanskelighed og gav udtryk for vilje til at nå frem til en løsning. Alt det er såre godt. Vi erkender, at det er vigtigt at få en ændring og en forenkling af naturfredningsloven og samtidig en lovgivning, der giver os mulighed for at få de fritidsområder, landet skal have, at få en sikring af byudviklingen til rimeligere priser end de nuværende grundpriser i udviklingsområderne, og at vi fordyber os i problemerne om udlændinges adgang til jord. Her er vi rede til at se på lovforslag, at fremsætte vore tanker og vore synspunkter.

Statsministeren fremsatte i den forbin-

delse en indbydelse eller sagde, at han ville komme med en indbydelse; sådan skulle det vist opfattes. Vi kan vist ikke rende endnu. Vi må naturligvis se, hvad statsministerens indbydelse indeholder. Det er klart, at på forhånd skal vi ikke købe katten i sækken, lige så lidt som statsministeren har haft lyst til at lade katten slippe ud af sækken. Men betyder dette, at samarbejdsaftalen imellem de to socialistiske partier, der udtrykkeligt nævner jordlovene som en samarbejdsopgave, kan siges at være ikke-eksisterende? Eller betyder det, at socialistisk folkeparti og socialdemokratiet først forhandler og først orienterer hinanden, og så indbydes vi til at komme over og drøfte, hvordan man så skal gerere sig? Betyder det, at alle skal være lige? Eller betyder det som i „Kammerat Napoleon“, at nogle skal være mere lige end andre? Det vil jeg gerne have svar på.

I øvrigt ved statsministeren, at hvis ikke det er noget helt frisk, som vi ikke har haft lejlighed til at drøfte tidligere, så vil vi tilråde ham at fremsætte forslagene i tinget, og at vi ikke på forhånd giver afkald på retten til folkeafstemning. Dette, at vi ikke på forhånd giver afkald på retten til folkeafstemning, har vakt lidt røre. Men det er ingen trussel, det er grundlovens kendsgerning, og vi ville sjakre borgernes beskyttelsesrettigheder væk, hvis vi udtalte os anderledes herom.

Må jeg så til sidst sige lidt om samarbejdet i almindelighed. Hr. Per Hækkerup var inde på det, og han sagde, at samarbejdsaftalen mellem S og SF kun var en orienteringspligt. Nu ved jeg ikke, om ikke meningen med denne orienteringspligt er, at man skal se at blive enig, sådan har jeg i hvert fald forstået samarbejdsaftalen; min eftermand her på talerstolen kan måske belyse det spørgsmål, om ikke formålet er, at de to skal blive enige, eller om det kun er en orientering, man skal give hinanden.

Men hr. Per Hækkerup sagde videre, at socialdemokratiet ville forhandle med socialistisk folkeparti, hvis det gjorde det mere sandsynligt at få gennemført det socialdemokratiske program, og med os andre, hvis man mente ad den vej at kunne gennemføre socialdemokratiets politik. Men det vil sige, at hvad enten hr. Per Hækkerup